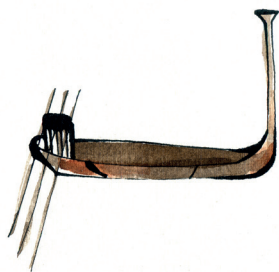

MARIA CARME ROCA

La Reina de Gizeh

Il·lustracions de Laura Borràs Dalmau

El jardí secret
de VIENA

La Reina de Gizeh

Tot just despertar-se, la Yasmin es va dirigir a la finestra que donava al carrer. S'hi va abocar i, tot seguit, va flairar una aroma dolça de fruita, flors i espècies que es barrejava amb olor de fusta i fortor de benzina.

Des del primer pis, la nena observava l'exterior, que es preparava per a un dia de feina. D'aquí poc, totes les botigues estarien obertes. La seva, també. Com cada matí, La reina de Gizeh obriria puntualment les portes al públic.

La seva botiga —més ben dit, la de la seva família— era un basar de *souvenirs* que feia anys que havia muntat el pare, a peu de carrer, just sota el pis on vivien.

La Yasmin encara tenia son, però es va afanyar a rentar-se i vestir-se. Tenia feina. Ja no havia d'anar a escola, perquè era l'estiu i feia vacances, però havia d'ajudar a la botiga. I aquell matí s'havia aixecat amb el ferm propòsit de parlar amb l'Ibrahim, el germà gran que dirigia l'establiment, d'un assumpte important. I com que això li urgia molt va decidir que no esmorzaria. Però l'àvia Marien la va aturar pel passadís.

—Ja t'has llevat, Yasmin? Així m'agrada... Au, passa cap a la cuina que ja tens l'esmorzar a punt.

No calia que li preguntés què li havia preparat, perquè ja ho

sabia. L'àvia Marien li feia sempre el mateix, un *ful*, un entrepà de faves que no li agradava gens. Però l'àvia assegurava que alimentava molt i que no hi havia res millor per començar el dia. I d'aquí no la treia ningú.

La Yasmin va obrir el panet i va mirar què hi havia. Tal com sospitava, eren faves.

Feia esforços per enllestir-lo aviat, però només aconseguia fer una bola que passava d'una banda a l'altra de la boca. Com que volia anar de pressa, se la va empassar acompanyant-ho amb uns bons glops de llet. Aviat va notar la panxa plena i va pensar que el seu estómac era com una formigonera treballant el ciment.

La Bastet, la seva gata, la mirava fixament, ajaguda damunt les potes del darrere. De tant en tant, miolava reclamant la seva atenció. Com cada dia, l'esperava per entrar juntes a La Reina de Gizeh.

—Tu rai, que no has de menjar faves —li va etzibar la Yasmin.

La gata, però, badallava avorrida.

—Som-hi, Bastet, ja hi podem anar —va dir la nena quan va haver acabat de mastegar l'últim mos.

—No encara, Yasmin —la va avisar l'àvia—; no pots baixar amb aquests cabells...

—Oh, àvia, no... —va queixar-se.

«No saps la sort que tens, Bastet, que ningú no et pentini», va rondinar entre dents.

Sense fer cap cas de les queixes de la neta, l'àvia Marien, va començar a pentinar-la. Va distribuir els cabells en dues meitats i amb mà ferma i destra li va fer dues trenes. Quan les va tenir lligades, li va dir que es mirés al mirall.

—Així fas goig, ben pentinada.

La Yasmin contemplava el seu rostre, bru, de pell fina, emmarcat pels cabells trenats, llisos i abundants. A ella li agradava portar-los deslligats, però l'àvia deia que feia deixada.

—Cada dia t'assembles més a la teva mare —va dir l'àvia amb els ulls humits.

La mare de la Yasmin, la Laila, havia mort quan ella era molt petita. La tenia tan present, però! Potser era perquè l'àvia sempre n'hi parlava i n'hi havia força fotografies per tota la casa.

El pare, d'ençà que ella havia mort, no es va voler ocupar més de la botiga. Havia aixecat el comerç amb il·lusió, perquè volia oferir una vida millor a la Laila, la seva reina. De fet, la botiga es deia així per ella. Però la Laila no va poder viure prou per gaudir-ne. Al cap d'un temps, el pare va deixar el basar a mans del fill gran i es va posar a treballar en un vaixell turístic que solcava les aigües del Nil. El veia poc, el pare, perquè sovint era fora. En realitat, qui li feia de pare era l'Ibrahim, quinze anys més gran que ella.

La Yasmin tenia nou anys i era la més petita d'una família formada per l'àvia Marien, el pare —que també es deia Ibrahim—, l'Ibrahim i els altres dos germans, en Mohamed i en Hassan. A la Yasmin li hauria agradat que els seus germans fossin més joves per poder-hi jugar, però en Hassan, que era el més petit dels nois, ja n'havia fet vint. I no tenien temps per jugar. Havien de treballar, deien. I ella sabia que era així i ho entenia. Per això la Yasmin s'havia buscat una altra família. I aquesta sí que jugava amb ella.

Així que va veure que la nena baixava les escales, la Bastet la va seguir ficant-se-li entremig dels peus, fent-la entrebancar.

Abans d'entrar a la botiga, la Yasmin va inspirar profundament. Volia parlar amb el seu germà, i no seria fàcil.

—Bon dia, Ibrahim —el va saludar.

—Bon dia, Yasmin —va respondre ell, amable però seriós.

La nena desitjava encetar la conversa, però havia de trobar el moment oportú. Va pensar que es mostraria sol·lícita i feïnera. Sí, això l'ajudaria.

La pols semblava la mestressa de la botiga. Per més que procurava treure-la, un fi mantell de polsim cobria sempre els prestatges i els objectes.

«Som molt a la vora del desert, Yasmin», li deia sovint l'àvia.

Ben cert. Eren a Egipte, a Gizeh, una població que de mica en mica s'havia anat unint al Caire, la capital. I ara ja n'era un barri més.

Amb delicadesa, la Yasmin treia la pols tenint cura de la mercaderia. Als prestatges s'amuntegaven objectes de tota mena. Capses decorades reposaven damunt de papirs pintats; joies d'or i de plata es barrejaven amb quincalla, i ampolletes de cristall acolorit feien companyia a figures de fusta o d'alabastre.